

dets øverste Raadsherre. Jeg begrundet det overfor mig selv — jeg har ingen Grund til at tro, at jeg skal kunne overbevise den højtærede Statsminister, det tænker jeg slet ikke paa — med dette, at ingen Lov her i Danmark er gyldig, undtagen Kongen underskriver den. Jeg skynder mig med at sige, at jeg ved godt, at der kan være visse særlige, abnorme Forhold, hvor man kan afvige fra dette, men Regelen er dog, at Kongens Underskrift kræves, og ud fra den Betragtning er det, jeg bruger denne Betegnelse, at Kongen er Landets øverste Raadsherre, og jeg maa tilføje, at denne Opfattelse vil jeg ogsaa fremdeles tillade mig at beholde. Jeg har ikke i Sinde at skifte Mening paa dette Omraade. Det er jo muligt, at den højtærede Statsminister har en anden Opfattelse af Kongens Person, men det berører ikke mig. Men jeg havde ventet et sagligt Svar, et Ja eller et Nej, og jeg kan ikke andet end udtale, at jeg er noget forbavset over, at Statsministeren vilde svare mig saaledes paa en ganske saglig Henstilling eller et almindeligt Spørgsmaal.

Dernæst vil jeg gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Socialminister i Anledning af hans Svar. Hvis jeg skulde holde mig til Ministerens Ordvalg, maatte jeg sige, at Ministeren synes at have været særlig „nævenyttig“ i sit Svar, men jeg ønsker ikke at bruge den Slags Udtryk overfor andre, og jeg skal ganske stilfærdigt føje til, at paa mig gør den Slags Betegnelser aldeles intet Indtryk. Nu er Sagen den, at det at være nævenyttig meget vel kan være noget godt; naar man taler om, at et Menneske er nævenyttigt, mener man, at han har visse Evner i en eller anden Retning, men da jeg af den højtærede Ministers hele Svar ikke havde Følelsen af, at Ministeren vilde sige noget godt om mig, er jeg noget i Tvivl om, at jeg har Ret til at opfatte Ordet „nævenyttig“ i denne Betydning. Jeg har meget mere Følelsen af, at der dermed skulde siges noget nedsættende om mig. Denne Følelse tror jeg er rigtig — skulde den ikke være det, kan Ministeren senere rette det. Det, jeg har spurgt om, er, om Kristeligt dansk Fællesforbund, som altsaa er en Sammenslutning af Arbejdsgivere og Arbejdere, har nogen Udsigt til, naar det ønsker det, at faa en Arbejdsløshedskasse anerkendt. Naar jeg spurgte om det, var det, fordi der i Bladet „Social-Demokraten“ i København var refereret en Udtalelse af Formanden for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, som sluttede med, at en saadan Anerkendelse var der ingen Fare for,

saa længe den nuværende Regering sad ved Styret. Jeg tvivlede om, at en saadan Udtalelse kunde være rigtig, og jeg har da ogsaa forstaaet, at den højtærede Socialminister hælder til den Anskuelse, at naar Kristeligt dansk Fællesforbund opfylder de Betingelser, som Loven kræver, maa en saadan Arbejdsløshedskasse altsaa anerkendes, hvis der fremsættes Ønske derom fra vedkommende Forening.

Den højtærede Socialminister benyttede samme Lejlighed til at fortælle ikke blot mig, men Rigsdagen og dermed hele Landet, at han ikke synes om Ordet „kristelig“. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Hvad for noget?). At Ministeren ikke synes om Ordet „kristelig“, det havde ikke den højtærede Socialministers Sympati. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Det er et fuldkommen urigtigt Referat, det er en fuldkommen Forfalskning). Ja, ja, jeg har det lige her. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Ja, læs op, hvad der staar). Jeg haaber nok, vi bliver enige om det, inden vi bliver færdige. (*Christmas Møller*: Ministeren kan jo selv læse det op. *Socialministeren* [Borgbjerg]: Gør det hellere med det samme). Foreløbig er det mig, der har Ordet, saa kan Ministeren faa det senere. Ministeren siger saadan: „Jeg vedstaar aabent, at jeg ingen Sympati har for Kristeligt dansk Fællesforbund, som jeg overhovedet ikke har Sympati for dette at klistre Ordet „kristelig“ paa forskellige Institutioner“. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Viderel!) Saa staar der: „o. s. v., hvor det slet ikke hører hjemme.“ (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Naa ja, dér var det!). Naa, ja, det var... (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Sikken en Forfalskning! *Bjerring*: Det er dog frækt!).

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke afbryde Taleren.

Carlson-Skiødt: Ja, det er ikke mig, der skal svare paa, om det er frækt. De Herrer kan komme herop, saa kan de tage til Genmæle. Jeg skal læse det op en Gang til, for at der ingen Misforstaaelse skal være: „... Kristeligt dansk Fællesforbund, som jeg overhovedet ikke har Sympati for dette at klistre Ordet „kristelig“ paa forskellige Institutioner, Foreninger o. s. v., hvor det slet ikke hører hjemme“. Nu vil jeg gerne spørge, om den højtærede Socialminister har noget selvstændigt Mandat til at afgøre, hvor „kristelig“ hører hjemme. Det er vist ganske en Følelæssag, og jeg maa mene, at min Opfattelse med Hensyn til, hvor „kristelig“ hører hjemme, og i hvilken